

Părintele Patriarh Daniel a participat luni la ședința solemnă a Camerelor reunite ale Parlamentului, dedicată omagierii Regelui Mihai I, ce s-a desfășurat în prezența Președintelui României, Klaus Iohannis, și a Custodelui Coroanei, Principesa Margareta. În cuvântul rostit, Patriarhul a vorbit despre virtuțile Regelui Mihai I al României care l-au călăuzit întreaga viață: credința în Dumnezeu, iubirea față de poporul român, răbdarea în suferință, demnitatea în comportament și puterea de-a ierta pe cei ostili.

"Omagiem astăzi personalitatea luminoasă a Majestății Sale Regele Mihai I al României, pentru marile virtuți care l-au călăuzit de-a lungul întregii sale vieți: credința în Dumnezeu, iubirea față de poporul român, răbdarea în suferință, demnitatea în comportament și puterea de-a ierta pe cei ostili.

Mare personalitate istorică a veacului său, monarh, mareșal al României, veteran al celui de-Al II-lea Război Mondial, eroinic în actul de la 23 august 1944, Regele Mihai I al României a fost, în același timp, un credincios statornic al Bisericii Ortodoxe Române, un om cu o credință puternică pe care nu s-a sfiit niciodată să o mărturisească în public, trăind potrivit principiului călăuzitor al Monarhiei Române „Nihil sine Deo” („Nimic fără Dumnezeu”).

Născut la 25 octombrie 1921, în ajunul sărbătorii Sfântului Mare Mucenic Dimitrie, izvorătorul de mir (la orele 19.40), tânărul prinț a fost botezat de către Mitropolitul Primat al României, viitorul Patriarh Miron Cristea, duminică, 22 ianuarie 1922.

În prima parte a copilăriei, definitive pentru formarea personalității unui om, tânărul principe Mihai s-a bucurat de educația duhovnicească a mamei sale, Regina Elena, o femeie deosebit de credincioasă și evlavioasă. Mai târziu, Regele avea să mărturisească, adesea, faptul că de la mama sa Elena a deprins obiceiul de a se ruga des, de a citi Scriptura, de a frecventa Biserica, de a se spovedi și împărtăși.

În perioada primei domnii, 20 iulie 1927 – 8 iunie 1930, Regele minor Mihai I s-a bucurat de protecția și grija părintească a Patriarhului Miron Cristea, membru al Regenței Regale, din care mai făceau parte principele Nicolae, unchiul tânărului Rege, și Gheorghe Buzdugan, președintele Înaltei Curți de Casație. Mărturiile vremii și fotografiile care se păstrează arată această relație apropiată dintre Rege și Patriarh ca una dintre nepot și bunic.

Între anii 1932-1940, la clasa palatină organizată special de tatăl său, Regele Carol al II-lea, pentru educația tânărului prinț, devenit Mare Voievod de Alba Iulia, acesta a avut ca profesor de religie pe preotul academician Nicolae M. Popescu, o mare personalitate a epocii, care, împreună cu savanții Nicolae Iorga și Simion Mehedinți, a contribuit mult la formarea intelectuală și spirituală a viitorului Rege.

În toată această perioadă a formării sale, Principele Mihai venea în mod frecvent la Catedrala Patriarhală sau la diferite biserici din București participând la Sfintele Liturghii de Paști, de Anul Nou, de Bobotează, la slujbele de Te-Deum din zilele oficiale, dar și în duminicile obișnuite, însoțit de membri ai Familiei Regale sau de oficialități.

După abdicarea Regelui Carol al II-lea, în ziua de 6 septembrie 1940, Marele Voievod de Alba Iulia, Mihai, a depus jurământul de credință în fața Patriarhului Nicodim Munteanu, la Palatul Regal, după care, în Catedrala Patriarhală din București, a primit din mâinile aceluiași Patriarh ungerea cu Sfântul și Marele Mir, devenind Rege al României.

Relațiile Regelui Mihai I cu Biserica se vor intensifica acum și din perspectivă instituțională. Noul Rege va participa la marile sărbători religioase și chiar la sfințiri de biserici, ca de pildă în ziua de 6 octombrie 1946, când a avut loc târnosirea Catedralei Mitropolitane din Timișoara, de către Patriarhul Nicodim, Regele Mihai numărându-se între ctitorii acestei noi și impunătoare catedrale.

În baza prevederilor constituționale, Regele Mihai I va investi, la Palatul Regal, pe noii ierarhi aleși ai Bisericii Ortodoxe Române: Mitropolitul Tit Simeonia al Bucovinei (1941), Episcopul Veniamin Nistor al Caransebeșului (1941), și alții.

Actul de abdicare forțată, de la 30 decembrie 1947, și plecarea Regelui Mihai I din România într-un îndelungat și nedrept exil a fost o grea lovitură pentru România, dar și pentru Biserică, deoarece în anii următori regimul comunist va începe o cruntă perioadă de persecuții împotriva Bisericii și împotriva celor care manifestau fidelitate sau admirație față de Monarhie.

În pofida politicii de ștergere a tuturor urmelor care aminteau de contribuția Monarhiei la progresul României, Biserica a găsit soluții inteligente de salvare a inscripțiilor sau pisanilor în care apărea numele Regelui sau a tablourilor votive ale acestuia, ca de pildă tabloul votiv din Catedrala din Timișoara, din Mănăstirea Sâmbăta de Sus, din biserica de parohie de la Dragoslavele – Argeș, din biserica de la parohia Salcia, jud. Dolj, și altele.

În exilul îndelungat al Regelui Mihai, credința sa puternică l-a ajutat să treacă răbdător, biruitor și demn peste toate necazurile și nedreptățile îndurate, potrivit propriilor sale mărturisiri. Deși geografic departe de România, Regele Mihai a continuat să frecventeze Biserica Ortodoxă al cărui fiu spiritual era prin Botez și care, la Atena, în ziua de 10 iunie 1948, va oficia Cununia sa cu principesa Ana de Bourbon, ca apoi, tot în Biserica Ortodoxă, ei să-și boteze și cele cinci fiice.

La doi ani după prăbușirea regimului comunist, vizita Majestății Sale Regele Mihai, în România, din zilele de 25-27 aprilie 1992, a avut o semnificație profundă. Alungat din România, în anul 1947, de regimul comunist instalat la putere, Regele Mihai revine, după 45 de ani, în anul 1992, în țară, la Mănăstirea Putna, ctitorie a Sfântului Domnitor Ștefan cel Mare, pentru a participa la Sărbătoarea Paștelui sau a Învierii Domnului, confirmând astfel că, după crucea suferinței, a sosit învierea sau eliberarea poporului român de sub stăpânirea comunistă ateistă.

De atunci, în ultimele două decenii, prezența Regelui Mihai în România, la marile sărbători creștine sau la diverse evenimente importante din viața Bisericii a devenit una familiară și mult apreciată de cler și popor.

A fost la Catedrala Patriarhală și la Reședința Patriarhală din București, în anii 1997, 2000, 2001 și 2006. A fost la Catedrala Mitropolitană și la Reședința Mitropolitană din Iași, în anii 1997 și 1999, a fost la Catedrala Mitropolitană și Reședința Mitropolitană din Timișoara, în anii 1997, 2002 și 2008, a fost la Catedrala Mitropolitană și Reședința Mitropolitană din Craiova, în anii 2005 și 2007, precum și la alte Catedrale eparhiale, în care a fost primit cu onoruri bisericesti deosebite.

A vizitat multe biserici și mănăstiri din România, fiind primit cu respect și mare bucurie. La Mănăstirea Sihăstria de Neamț a dorit să aibă o întrevedere cu marele duhovnic Cleopa Ilie, care l-a prețuit și l-a admirat foarte mult pe Rege.

La 15 martie 1998, Regele Mihai a participat, în Paris, la hirotonia Mitropolitului Iosif Pop al Mitropoliei Ortodoxe Române a Europei Occidentale și Meridionale, arătând astfel românilor din Occident legătura sa cu Biserica poporului român.

Apoi, Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Iosif i-a devenit duhovnic și confident. La 30 septembrie 2007, Regele Mihai a participat personal la evenimentul întronizării noastre ca Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, adresând un mesaj celor prezenți în Palatul Patriarhiei de azi, adică în fostul Palat al Parlamentului României în care Majestatea Sa a fost prezent, în anul 1946, pe când era Rege al României.

Ultimii ani ai vieții Regelui Mihai s-au identificat într-un fel cu viața de rugăciune a călugărului, deoarece fiind înconjurat și îngrijit de maici călugărițe, le cerea acestora să facă pravila lor

Patriarhul Daniel: Regele Mihai - un credincios statornic al Bisericii Ortodoxe Române

Written by Administrator

Tuesday, 12 December 2017 10:57 - Last Updated Tuesday, 12 December 2017 13:13

zilnică de rugăciune cu voce tare, în prezența sa. A fost vizitat adeseori de Mitropolitul Iosif de la Paris și de preotul ortodox român Adrian Diaconu de la Geneva și Lausanne, cărora le solicita diferite slujbe și rugăciuni.

Regele Mihai a trăit cu discreție, dar cu intensitate, credința sa în care a fost botezat și pe care a păstrat-o cu multă grijă în toată viața sa ca fiind cea mai prețioasă comoară primită de la mama sa, Regina Elena, și de la poporul român evlavios. Această credință l-a ajutat să fie statornic în iubirea sa față de poporul român, de Biserică și de familie. Totuși, trebuie să menționăm că, deși era un creștin ortodox în cuvânt și faptă, Regele Mihai era, în același timp, respectuos față de alte culte religioase, fiind un om al păcii interetnice și interreligioase.

Regele Mihai I al României a militat și a contribuit intens pentru integrarea României în NATO și în Uniunea Europeană, pentru că prețuia mult libertatea și democrația, dar, după realizarea acestor deziderate, a adresat Parlamentului României, în 25 octombrie 2011, îndemnul de a cultiva, de asemenea, identitatea și demnitatea națională, valori pe care Regele Mihai le-a apărât prin exemplul personal în tot timpul vieții sale.

Prin personalitatea, viața și lucrarea sa, Regele Mihai I al României va rămâne în memoria poporului român o făclie de Înviere în vremuri de răscruce. "a afirmat, luni, patriarhul Daniel, în ședința solemnă a Parlamentului dedicată omagierii personalității Regelui Mihai I.